

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Aleny Pavlíčkové ve věci

žalobce: **MCK TRADE EU LTD**
se sídlem M36BZ Manchester, Salford, 6 Bexley Square, Spojené
království Velké Británie a Severního Irska
podnikající na území ČR prostřednictvím organizační složky
MCK TRADE EU LTD – pobočka
se sídlem Bořivojova 878/35, Praha 3

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2017, č. j. 6180/17/5200-11431-706871,

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 13. 2. 2017, č. j. 6180/17/5200-11431-706871, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 3 000 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 27. 7. 2016, č. j. 6015423/16/2003-00510-110550 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce – jeho organizační složka v ČR – podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „ZDP“), a zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), *ex officio* zaregistrován jakožto poplatník daně z příjmů právnických osob.
2. V žalobě žalobce namítl, že je napadené rozhodnutí vydáno vůči neexistujícímu subjektu, neboť MCK TRADE EU LTD – pobočka, je organizační složkou (odštěpným závodem) MCK TRADE EU LTD. Odštěpný závod není právnickou osobou a nemá právní způsobilost, proto nemá práva ani mu nelze uložit povinnosti. Stejně tak není daňovým subjektem ve smyslu § 20 daňového řádu.
3. Žalobce dále nesouhlasí s tím, že by kdy měl na území ČR stálou provozovnu jako zdroj příjmů. Problematika stálé provozovny se neposuzuje dle § 22 ZDP, nýbrž dle čl. 5 Smlouvy mezi vládou České a Slovenské Federativní Republiky a vládou Spojeného království Velké Británie a Severního Irska o zamezení dvojího zdanění v oboru daní z příjmu a zisků z majetku, vyhlášené sdělením federálního ministerstva zahraničí č. 89/1992 Sb. (dále jen „SZDZ“), která je mezinárodní smlouvou a má dle § 37 ZDP přednost před zákony ČR. SZDZ pak lze vykládat s pomocí Komentáře k modelové smlouvě o příjmech a majetku OECD. Čl. 5 odst. 3 SZDZ přitom uvádí negativní definici stálé provozovny, která dopadá i na případ žalobce, tj. zařízení pro uskladnění, vystavení nebo dodání zboží patřícího podniku a dále pro výkon činností majících přípravný nebo pomocný charakter.
4. Žalobce v ČR žádnou zákonem uvedenou činnost pro registraci k dani z příjmů nevykonával a nevykonává. Aktivita žalobce se omezují výlučně na nákup zboží v zahraničí a jeho dovoz do EU. Faktury za zboží jsou vystaveny na žalobce (nikoli na pobočku), při celní proceduře při vstupu do EU dopravované zboží evidentně přiveze žalobce jako zahraniční společnost a po vyclení jej buď sám dodává příjemci nebo jej umístí do konsignačního skladu, který si na území ČR pronajímá. Žalobce nemá a nebude mít v ČR žádný vlastní obchod, showroom, či obchodní místo, kam by si zákazníci přicházeli zboží prohlédnout, vybrat a zakoupit, což platí i pro žalobcem pronajatý sklad. Žalobce nezaměstnává na území ČR žádné zaměstnance, a to ani prostřednictvím odštěpného závodu.

5. Mimoto jakákoliv činnost, která by měla být jen nepřímou vazbu k ČR, byla v roce 2016 vykonávána pouze 74 dní a ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí tedy nebyla splněna lhůta minimálně 6 měsíců činnosti, jak požaduje § 22 odst. 2 ZDP.
6. Odštěpný závod ze své podstaty nemůže realizovat činnost „dodání zboží“, jak ji definuje směrnice Rady 2006/112/ES, tj. převod práva nakládat s hmotným majetkem jako vlastník; obdobně tuto činnost definuje § 13 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Rozdíl oproti „obchodování se zbožím“ spočívá v tom, že zboží není odštěpným závodem jakožto součástí žalobce vůbec nakupováno a dále že neexistuje obchodní místo odštěpného závodu, ať už s obsluhou nebo samoobslužné.
7. SZDZ vyžaduje (ve smyslu výkladu dle Komentáře k modelové smlouvě OECD), aby pro vznik stálé provozovny byly zároveň splněny 3 podmínky: (i) existence místa (nebo zařízení) na výkon činnosti, (ii) trvalost místa (alespoň 6 měsíců), (iii) výkon činnosti prostřednictvím tohoto místa. Žalobce přitom nemá v ČR žádné jiné místo k dispozici než najaté a třetí osobou provozované skladové prostory sloužící výlučně k uskladnění, vystavení nebo dodání zboží patřícího žalobci. Nemá tedy k dispozici žádné trvalé zařízení pro podnikání, ve kterém vykonává zcela nebo z části jakoukoliv svoji podnikatelskou činnost.
8. Žalobce upozornil, že dle výkladu Soudního dvora EU se za usazení, tedy za podnikání zahraniční osoby, považuje až skutečné vykonávání hospodářské činnosti prostřednictvím stálé provozovny na neurčité období. Samotná evidence žalobce v elektronické evidenci tržeb (dále jen „EET“) není podnikatelskou aktivitou, ale může být chápána pouze jako účelové zřízení infrastruktury.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. V úvodním shrnutí průběhu správního řízení uvedl, že k registraci žalobce coby poplatníka daně z příjmů právnických osob došlo návazně na průběh předcházejícího řízení o registraci k dani z přidané hodnoty. V něm byly prvostupňovému orgánu předloženy smlouvy o pronájmech nebytových prostor (skladů), dohody o spolupráci s dalšími společnostmi z ČR a zahraničí, podnikatelský plán, smlouva o běžném účtu, smlouva o celním zastoupení a zplnomocnění, výpisy z bankovního účtu žalobce a faktury vydané MCK TRADE EU LTD – pobočka tuzemským odběratelům.
10. Z žalobní námitky, že napadené rozhodnutí bylo vydáno vůči neexistujícímu subjektu, žalovaný dovozuje, že žalobce namítá jeho nicotnost ve smyslu § 105 daňového řádu. K tomu upozornil, že žalobcem zmiňovaná civilní judikatura se otázkou případné nicotnosti správních rozhodnutí nezabývá. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 2. 2016, sp. zn. 9 Afs 289/2015, dospěl k závěru, že vada rozhodnutí, spočívající v nesprávném (či nepřesném) označení příjemce, který je určitelný, nicotnost rozhodnutí nezpůsobuje. Nejedná se totiž o vadu takového druhu a závažnosti, jako v případě absolutního omylu v osobě adresáta, kdy je povinnost ukládána někomu, komu povinnost uložit nelze (obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2005, sp. zn. 4 Afs 15/2003). V odvolacím řízení je uplatňován apelační princip, který nedává žalovanému možnost zrušit rozhodnutí a vrátit věc prvostupňovému orgánu k novému rozhodnutí; náprava nepřesnosti v označení příjemce rozhodnutí o registraci tak proběhla v rámci odvolacího řízení, neboť v napadeném rozhodnutí byl jakožto příjemce označen žalobce (podnikající na území České republiky prostřednictvím MCK TRADE EU LTD - pobočka).

11. Žalovaný nesouhlasí ani s námitkou, že odštěpný závod žalobce vykonává činnosti výlučně pomocného charakteru k hlavní činnosti žalobce, a nemá tak na území ČR stálou provozovnu. Žalovaný podotkl, že žalobcem uváděnou Modelovou smlouvu OECD, využívanou jakožto podklad při sjednávání mezinárodních smluv mezi dvěma státy ve věci zdanění příjmů, nelze aplikovat obecně, ale je třeba vycházet z konkrétního znění příslušné smlouvy o zamezení dvojího zdanění.
12. Ze SZDZ lze dovodit tři základní atributy faktické existence stálé provozovny: lokalizace, stálost a účel. Žalobcem přitom ve svém vyjádření ze dne 7. 5. 2016, zaevidovaném pod č. j. 4841792/16, uvedl, že *„[f]irma se bude zabývat dovozem různých komodit z Číny a jiných zemí mimo EU, převážně se bude jednat o textilní zboží. Zálohy na jasně dané zboží byly vystaveny na základě konkrétní objednávky a jejich budoucího dodání k zákazníkovi. Veškeré další obchody budou řešeny na základě objednávky od odběratele. Podrobné podmínky realizace dopravy zboží zatím nemohu sdělit, protože to není vyřešeno. Zboží ještě nedorazilo, vše se bude řešit u každé dodávky výběrovým řízením, které má na starosti p. [REDAKCE], jakožto vedoucí pobočky. Mohu sdělit, že překládky a případné skladování bude ve skladu naší pobočky“*. Argumentaci existencí konsignančního skladu považuje žalovaný za účelovou, jelikož neodpovídá užívanému pojmu.
13. Žalobce uvedl, že *„má v plánu obchodovat se zbožím převážně textilního charakteru, pro tuto činnost má v plánu si pronajmout skladovací prostory a najmout min. 1 zaměstnance“*, a jeho pobočka vystavila faktury za dodání zboží č. 00000008 až 00000025, jejichž příjemci byly různé tuzemské obchodní společnosti; předmětné faktury byly uhrazeny ve prospěch běžného účtu žalobce. Žalobce v přiznáních k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2016 a červenec 2016 deklaroval dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku. Žalovaný se proto domnívá, že pobočka žalobce vykonává ekonomické činnosti pro třetí subjekty a z těchto činností pobírá příjmy.
14. Žalovaný považuje předměty činnosti pobočky žalobce zapsané v obchodním rejstříku, které dle žalobce splňují definice tzv. negativního seznamu činností ve smyslu čl. 5 odst. 3 SZDZ, za irelevantní, když podstatnou je skutečná činnost pobočky žalobce.
15. K námitce, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v době, kdy ještě neuplynulo 6 měsíců ode dne zápisu odštěpného závodu v obchodním rejstříku, což je minimální lhůta pro splnění podmínky časového testu, žalobce zdůraznil, že se tato podmínka uvedená v § 22 odst. 2 ZDP vztahuje k taxativně stanoveným místům a činnostem.
16. Žalovaný se neztotožnil ani s tezí žalobce, že jeho žádost o autentizační údaje pro elektronickou evidenci tržeb (EET) je nutno chápat jako účelové zřízení infrastruktury. Žalobce uvedeným postupem sám sebe deklaroval jakožto poplatníka daně z příjmů právnických osob, ve smyslu § 39a ZDP mu tak vznikla registrační povinnost poplatníka daně z příjmů právnických osob. Daňoví nerezidenti, kterým neplynou příjmy ze zdrojů na území ČR a nemají tak daňovou povinnost dle ZDP, nejsou povinni tržby evidovat.

Další vyjádření stran

17. Žalobce ve své replice zopakoval, že stálá provozovna nevznikne, pokud charakter činností spadá do rozsahu pomocných nebo podpůrných činností, což žalovaný ve svém vyjádření ignoroval. Registrace k EET samo o sobě nic neprokazuje, mohla být podána nadbytečně, či se mohl později změnit faktický stav, jenž musí žalovaný zohlednit.

18. Žalovaný ve svém dalším vyjádření akcentoval, že organizační složka může mít jak hmotněprávní, tak procesní postavení daňového subjektu. Hmotněprávní postavení organizační složce přiznává ZDP, stejně tak procesní postavení daňového subjektu může mít nejen právnická nebo fyzická osoba, ale i subjekty, které soukromé právo vůbec nezná.

Posouzení žaloby soudem

19. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
20. Soud zdůrazňuje, že dle ustálené judikatury tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů z hlediska soudního přezkumu jeden celek (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25).
21. Jestliže tedy napadené rozhodnutí označuje daňový subjekt formou úplného označení žalobce s uvedením jeho stálé provozovny, je tímto postupem zhojeno případné nepřesné označení daňového subjektu. Ostatně již uvedení pobočky žalobce v rámci prvostupňového rozhodnutí je z hlediska identifikace plně dostačující, neboť nemůže dojít k záměně.
22. Dlužno dodat, že by za splnění zákonných podmínek mohlo být dostačující i prvostupňové rozhodnutí samo o sobě. Podle § 20 odst. 1 daňového řádu je daňovým subjektem též osoba, kterou zákon označuje jako poplatníka daně. Podle § 17 odst. 1 písm. g) ZDP je poplatníkem daně z příjmů právnických osob jednotka, která je podle právního řádu státu, podle kterého je založena nebo zřízena, poplatníkem. Touto jednotkou je myšlena právě daňová stálá provozovna - odštěpný závod zahraniční právnické osoby. Pokud by tedy žalobce měl na území ČR daňovou stálou provozovnu (k tomu viz níže), byla by daňovým subjektem a možným adresátem správního rozhodnutí.
23. Podle § 37 věta první ZDP *ustanovení tohoto zákona se použije, jen pokud mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána, nestanoví jinak.*
24. Podle čl. 5 odst. 1 SZDZ výraz "stálá provozovna" označuje *ve smyslu této smlouvy trvalé zařízení pro podnikání, ve kterém podnik vykonává zcela nebo zčásti svoji činnost.*
25. Podle čl. 5 odst. 2 SZDZ výraz "stálá provozovna" zahrnuje obzvláště: (a) místo vedení; (b) závod; (c) kancelář; (d) továrnu; (e) dílnu; (f) důl, naleziště nafty nebo plynu, lom nebo jiné místo, kde se těží přírodní zdroje; (g) zařízení nebo stavbu používanou k výzkumu nebo využití přírodních zdrojů; (h) staveniště nebo stavbu nebo montáž, které trvají déle než dvanáct měsíců.
26. Podle čl. 5 odst. 3 SZDZ výraz "stálá provozovna" *nebude zahrnovat*
- (a) zařízení, které se využívá pouze k uskladnění, vystavení nebo dodání zboží patřícího podniku;
 - (b) zásobu zboží patřícího podniku, která se udržuje pouze za účelem uskladnění, vystavení nebo dodání;
 - (c) zásobu zboží patřícího podniku, která se udržuje pouze za účelem zpracování jiným podnikem;

(d) trvalé zařízení pro podnikání, které se využívá pouze za účelem nákupu zboží nebo shromažďování informací pro podnik;

(e) trvalé zařízení pro podnikání, které se udržuje pro podnik pouze za účelem reklamy, poskytování informací, vědeckých rešerší nebo podobných činností, které mají přípravný nebo pomocný charakter;

(f) trvalé zařízení pro podnikání, které se udržuje pouze k výkonu jakéhokoliv spojení činností uvedených v pododstavcích (a) - (e) tohoto odstavce, pokud celková činnost trvalého zařízení, vyplývající z tohoto spojení, má přípravný nebo pomocný charakter.

27. Podle čl. 7 odst. 1 SZDZ zisky podniku jednoho smluvního státu budou zdaněny jen v tomto státě, pokud podnik nevykonává svoji činnost v druhém smluvním státě prostřednictvím stálé provozovny, která je tam umístěna. Jestliže podnik vykonává svoji činnost tímto způsobem, mohou být zisky podniku zdaněny v tomto druhém státě, avšak pouze v takovém rozsahu, v jakém je lze přičítat této stálé provozovně.
28. Podle čl. 7 odst. 2 SZDZ jestliže podnik jednoho smluvního státu vykonává svoji činnost v druhém smluvním státě prostřednictvím stálé provozovny, která je tam umístěna, přisuzují se s výhradou ustanovení odstavce 3 tohoto článku v každém smluvním státě této stálé provozovně zisky, které by byla mohla docílit, kdyby byla jako samostatný podnik vykonávala stejné nebo podobné činnosti za stejných nebo obdobných podmínek a byla zcela nezávislá ve styku s podnikem, jehož je stálou provozovnou.
29. Soud konstatuje, že SZDZ má v souladu s § 37 věta první ZDP coby mezinárodní smlouva aplikační přednost. SZDZ přitom obsahuje vlastní a ucelenou definici pojmu „stálá provozovna“, a to jak pozitivní, tak negativní, pročez se definice stálé provozovny obsažená v § 22 odst. 2 ZDP nepoužije, a to ani podpůrně (viz též rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 6. 1997, sp. zn. 30 Ca 41/95, publikovaný pod č. 516/1999 SJS, nebo, v obecné rovině, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2018, č. j. 1 Afs 292/2017-37).
30. Lze přitom souhlasit s žalobcem, že prvostupňové rozhodnutí, které je opřeno pouze o § 17 odst. 4 a § 22 odst. 2 ZDP, by samo o sobě bylo vadné, neboť zcela opomíjí SZDZ. Nutno ovšem zopakovat, že na napadené a prvostupňové rozhodnutí je třeba hledět jako na jeden celek, přičemž napadené rozhodnutí již správně aplikuje SZDZ a s námitkami žalobce se vypořádává. Nelze je tedy mít za nepřezkoumatelné, byť vykazuje určité vady, které vyplývají z nesprávných právních úvah, jak soud uvádí níže.
31. Stěžejním argumentem žalovaného je, že pobočka žalobce vykonává ekonomické činnosti pro třetí subjekty a z těchto činností pobírá příjmy, což dovozuje z toho, že pobočka žalobce vystavila faktury za dodání zboží tuzemským obchodním společnostem a předmětné faktury byly uhrazeny ve prospěch běžného účtu pobočky žalobce.
32. Pobočka žalobce je však z hlediska soukromého práva non-subjektem, nemůže tedy uzavírat kupní smlouvy. Fakt, že je uvedena na fakturách, na tom nic nemění, platná kupní smlouva mohla být uzavřena jediné mezi žalobcem a odběratelem. Není proto vyloučeno, že pobočka žalobce dodávala zboží ve smyslu předání/umožnění vyzvednutí, jak tvrdí žalobce, a nikoli v právním slova smyslu (převod práva nakládat s hmotným majetkem jako vlastník). Rovněž platby na běžný účet pobočky žalobce vedený v ČR nelze považovat za rozhodné, neboť odběratelé mají platit kupní cenu žalobci a český účet pobočky žalobce může sloužit pouze jako mezičlánek k usnadnění transakce. Za těchto

okolností nezbyvá než uzavřít, že sklad pronajatý žalobcem mohl sloužit jako zařízení, které se využívá pouze k uskladnění, vystavení nebo dodání zboží patřícího žalobci, ergo splňovat negativní definici stálé provozovny dle čl. 5 odst. 3 SZDZ. Tudíž skutková zjištění správních orgánů nejsou dostatečná.

33. Uvedené okolnosti zakládají podstatnou vadu řízení. Při dosavadních skutkových zjištění totiž nelze vyslovit jednoznačný závěr o tom, jaký charakter měla činnost pobočky žalobce. Je tomu tak proto, že žalovaný na základě chybné právní interpretace skutkového stavu jej již dále nezjišťoval, vycházel toliko z listin předložených pobočkou žalobce. Skutečnou povahu skladu pronajatého žalobcem však lze ověřit např. místním šetřením dle § 80 daňového řádu. Skutkový stav tedy vyžaduje zásadní doplnění.
34. Pro úplnost soud dodává, že argumentaci konsignačním skladem považuje za zcela irelevantní, neboť popis uvedený žalobcem neodpovídá jeho definici (*sklad u odběratele, který si z něj podle své potřeby odebírá zboží od dodavatele*), totéž platí pro otázku časového testu existence stálé provozovny (*ten se dle čl. 5 odst. 2 písm. b) SZDZ týká jen staveniště/stavby/montáže*), pro užití Modelové smlouvy OECD (*nutno vycházet výhradně z úpravy SZDZ*) a pro registraci k EET (*která ovšem není předmětem tohoto řízení*).

Závěr

35. Jelikož soud dospěl k závěru, že řízení vykazuje vady, zrušil soud napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1 věta první s. ř. s. a vrátil věc dle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný tedy doplní dokazování za účelem odstranění neúplně zjištěného skutkového stavu stran charakteru činnosti pobočky žalobce (např. místním šetřením). Soud dodává, že za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez nařízení jednání (žalobce ani žalovaný nesdělili soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).
36. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož byl žalobce ve věci zcela úspěšný, uložil soud žalovanému zaplatit mu náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Jiné náklady řízení spojené se soudním řízením nebyly účastníkem konkretizovány ani doloženy.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. dubna 2020

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu